

πλανιέται αντίκρυ στο Λυκαβηττό, που μόλις καταθώρωνε να δείχνει τον ογκο του κάτω από την πρωινή ομίχλη. "Εμεινε κάμποση ώρα έτσι, στη σιωπηλή έκλειψη συνομιλίας με το άπειρο. "Επειτα κάποια στιγμή ανάκαθισε έντελώς στο κρεβάτι της, εθάρτησε την πλάτη, στράφηκε προς το κεφάλι, έπιασε μακρι-

[illegible]

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
8 ΣΕΛΙΔΟΝ
ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΦΙ
ΛΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΓ
ΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗΝ
ΥΛΗΝ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ

Αἱ συνέχεισι τῶν μυθιστορημάτων μὴς θὰ ὑπάρχουν ὅλα εἰς τὴν αὐρίαν νὴν ἔχουσιν.

ὉΚΤΑΣΕΛΙΔΟΝ ΕΙΚΟ
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

EARTH MEANS

Ἀληθινὸν θυμὸν περιέχον
μένου, ἐκτυπώσεως καὶ εἰ
κονογραφήσεως.

**ΟΝΙΚΗ
ΣΗΜΕ-**

των και
ούτε μί-
που δι-
εις και
υν για λί-

κρεμάστηκαν στα μπράτσα των
Αθηνών, για το τοσούτο κρη-
πο που έδρανε απ' το πεσόδρομιο τα
καθίσματα και τα τραπέζια των
κέντρων, για τα βαρέα εράδια
που έρριχναν γρηγορό-γρηγορά
τους δρομους των Αθηνών. Μά τι
είλη κανείς, "Όλα τα φθινόπωρα
δίνουν τις ίδιες εικόνες στην
Αθήνα. "Όλα τα φθινόπωρα είναι
ίδια,...

[illegible]

Εκείνο το φθινοπωρινό πρωί, της 28 Σεπτεμβρίου 1896, ένα πρώιμο γεμάτο μελαγχολία και πένθος, η Μπεττίνα δεν είχε αφήσει το κρεβάτι της. Άνασκαυμένη μόνον, έγερνε το κορμί της προς το άντικρινό της παράθυρο και στήριζοντας το κεφάλι στο δεξί της χέρι άφηνε το βλέμμα της να

πλανιέται αντίκρυ στο Λυκαβηττό, που μόλις κατώρθωσε να δείχνει τον ογκό του κάτω από την πρωινή δριμύλη. "Εμεινε κάμψωση ώρας έξω, στη σιωπηλή έκλειψη συνομιλίας με το άπειρο. "Επειτα κάποια στιγμή ανάκαθρεσε έντελως στο κρεβάτι της, έστηριξε την πλάτη στα προσκέφαλα, επέταξε μακριά

τε καὶ νὰ δώσῃ πρόθυμα τὶς μεγά-
λύτερες θυσίες. Ἡ ὄψις τῆς ἐντε-
λῶς κουρασμένη κρατοῦσε ὡς τό-
σο μιὰ ἀπέραντη γλυκύτητα, ὁμοί-
α με ἀγγέλου.

Σ' αὐτὴν τὴν θέσιν, τὴν εὐρῆκιν
ἀνοίγοντας ἐλαφρὰ τὴν πόρτα τοῦ
δωματίου τῆς ἡ Ἰταλᾶ. Δὲν ἐτόλ-
μησε καὶ νὰ τίς μιλήσῃ, νὰ δια-

σμένες μόνον με πρόχειρες πινα-
λίες.... Σ' όλες αυτές τις εικόνες
ήμου ενώ μέσα. Ήταν ή πινα-
κόθηκη μου. Τί θιαστικός και τί
επιπόλαος ό ζωγράφος που τίς
έφτιασε.... Αρχίζω από μία έμπνευ-
ση απροσδιόριστη, και προχωρώ-
σε σε κάτι γραμμές υπερβλημέ-
που σ' έκαναν να θέληρη την ελ-

(continued from page 60)

Ἡ Μπεττίνα Φραγκοσίλη πού ἐνέπνευσε τὸν μεγάλον ἔρωτα εἰς τὸν ποιητὴν (ἄνω ἀριστερά),
Γεώργιον Βιζυηνόν.

[illegible]

για στερεές ματιές σόν έτοιμοι-
να παύει της, αγάλλεται με τό-
σο, με τόση δύναμη, με τόση
για της Μπετίνα, σόν να ήσαν κά-
ποιο ξένο σώμα πού θά το έπαρ-
τε σέ λίγο ο θάνατος, πού δέν θά
το έβλεπε πια. Τα πλούσια μολύ-
βια της, είχαν ξεχυσί στίς ήμυ-
νες της, σέ τόση δύναμη, έσκα-
νέσαν, έσκαζαν, έφάντασαν, έ-
μεριές να φαίνεται ακέλυτη ή
σάρκα, ζώντα ή ακόμη από ή
δυσία της εστίτης, άλλ' όμως
αλακωμένη από άφθονες σκιερές
γρομμίες, πού έπρόσταν να κά-
θισαν, να έβλεπαν, να ήσαν.
Είχε γενικά ή στιγμή εκείνη
Μπετίνα την έκφραση μιας πεί-
νης ωφισμένης, εκείνης πού
δέν στην σκέπη τού άνθρώπου κά-
θισαν απόλαυση, σέ κατευάνε
κάθε σέβας, σέ κάθε έξουσία
πνικ, μια ίδανική, μια έξολομένη
άγανη, μια άνα ή μη ζήτηση τίπο-

νόησι ποῖος ξέρει ποῖα δεινὰ καὶ
ποῖα σέβει· ποῖα συμπληρᾷ
ἀντικρὺ τῶν περιπέσεων καὶ
λήθῃ ἐκείνῃ, πρώτη ἡ Μεττινοῦ
οὐτε καὶ μετῃνηθῇ, ἴσως ὅς
τῇ ἔρχετο σὺ περσάμην, σὶ δὲ
μοῦς γεμάτους ἀπέλπισια καὶ πό-
νῳ ἀλλ' ὅμως γνώριμος καὶ ἀγα-
πημένος καὶ τὸ ἐλπίμα τῇ, ἔλε-
μα Παναγίας ἐξακολουθοῦσι
καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ
ἴσως καὶ ναυλοῦσι ἐς ἔσχατον
ἐκείνῃ τῇ στιγμήν, γιὰτὶ ἐγὼ καὶ
ταρβῶμαι ναὶ περσάνου ὅρα ἐν
δρόμῳ δλοκλήρῳ ζωῆς, διότι
μεῖν ἐπὶ πάντων τὰν οὐτὶ ἔγινε
τῇ ζωῇ ἐκείνῃ.

— Μπεττίνα! Ι...
Δεν κατάλαβα να νάνεξη πε-
ρισσότερο το σιωπηλό έκτενο όρθε
μα η Ήδεια.
— Μπεττίνα! Ι
Ή Μπεττίνα έστρεψε και πα-
τήρησε την άγαστημένη της άδελ-
φή, μα να ένα παρσένο χαγέυελο
χωραιοπρεπές στα χέλη, ένα χα-
γέυελο που έπρόσθετε σέο όλο
της σέης χαρά.
— Σ' έλεπα ότι μά κούταξες
είπε, ότε σούκανα θέσινα την έν-
τύπωση σου παρηγορήσει κάτι τι
όμοιο, το συγκινημένο... άχρη-
στο, αλλά σ' έλεπα πάντα... άχρη-
στο μά κούρα, στα παρσένομα να
χρόνια. Νάξερεις τί όπως έκονε
έλενα! Ήδη μνη ότε μά παρσέ-
νο, τίς πινακοθήκη, άπέρνουν, τί
έκονε, τίς άπέρνουν, τίς άπέρνουν
νάξες, άλλες, άλλες, άλλες, τίς
πιστοτελενέες, τίς άπέρνουν, τίς

[illegible]

δεν έπίστασε η ίδια στη απάντησή της. Και προσέθεσε :

— Τι φταίω, άν τά περασμένα είναι γεμάτα μελαγχολία και θλίψη ; ...

— Όμως γιατί γυρίζει στή περασμένα ο νους σου ; Σήμερα ένας άλλος εύτυχισμένος δρόμος ανοίγεται στη ζωή σου με τό γάμο σου. Κι' εκείνος που έχει ένα δρόμο ανοιχτόν μπροστά του, πρέπει νά κυττάξη τόν δρόμο που πέρασε.

— 'Ο δρόμος έκλεισε πιά για μένα αδελφούλα μου... Ένας τεράστιος φράχτης με αναγκάζει νά γυρίσω πίσω. Δέν τό βλέπω ; Έσκότατσε έπάνω στήν φράχτη και δέν μπορώ νά προχωρήσω πιά... Βοήθησέ με τώρα νά ξεπληθώ. Μισής ώρας περίπατος σε τόσες αναμνήσεις με κόυρασε....

— 'Η 'Ιταλία έξοθήσε την αδελφή της, την έτακτοποιήσε όσο μπορούσε καλύτερα στή κρεβάτι και σή θέλησε νά καθήση κοντά της. Η Μπετίνα την απέτρεψε :

— "Όχι... όχι... "Αφρέ με μονάχη στή δρόμο του γυρισμού, μονάχη στή άγκάλιασμα των περασμένων. Έσένα ο δρόμος σου είναι ελεύθερος. Προχώρησε, αδελφούλα μου στή ζωή... Μονάχα για μένα υφάνεται ο φράχτης... ο έρωτας... ο θάνατος....

— Έκλεισε τά μεγάλα έκφραστικά της μάτια κι έγειρε τό κεφάλι προς τό μέρος του τοίχου, ψιθυρίζοντας άκόμη :

— Τά περασμένα... τά περασμένα... Τί μέρα είναι σήμερα 'Ιταλία ;

— Σάββατο.

— Εκιοισοχτό Σεπτεμβρίου Ε ;

— Άλλα ναι χρυσή του αδελφούλα. 'Η ημέρα των γάμων σου. Σά λίγες ώρες θά σε στολίζουμε νύφουλα εύτυχισμένη...

— Νυφούλα !... Νυφούλα !... Θά με στολίσω άωροφα Ε ; Σάν μια «μικρή Παναγία» όπως μ' έλεγε κι' ο ποιητής... Ξέρεις πόσος καιρός είναι που πέθανε ;

— Μά πάλι Μπετίνα μου... — Έγώ ξέρω. Πέντε μήνες και δώδεκα μέρες... 'Ο καυμένος ο ποιητής μου... "Αν τώξερε πώς η «μικρή Παναγία» του παντρεύεται....

— Πρέπει νά άναπαύθης Μπετίνα μου, έπέμεινε η 'Ιταλία και νά διώξης όλες αυτές τις μαύρες σκέψεις.

— Και τόν ποιητή μου ; "Όμως ακόμα τώρα άκούω τη φωνή του... μ' έφώναζε κοντά του αδελφούλα. "Αφρέ με. Τρέχω σ' αυτόν, στήν άγάπη του, στή ζωή του, στή μαρτύριό του, στήν τάφο του...

— Ένας λυγμός έσθυσε τά τελευταία της λόγια.

Συγκρατώντας τους δικούς της λυγμούς η 'Ιταλία, έβηκε άθόρυνα άπ' τό δωμάτιο, αφήνοντας την αδελφούλα της στή ταξείδι των περασμένων...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιον. ΤΟ ΡΑΦΤΑΚΙ

— Ένα παιδάκι δέκα χρόνων ξεκινούσε μια μέρα τό 1858 από τό μικρό και άγνωστο χωριούδακι της Θράκης, την Βιζύη, γιά την Κωνσταντινούπολη. 'Η μητέρα του άν και άρκετά νέα άκόμη, άδύναμη γιά τό άνερέλξη και γιά τό μεγάλωξη ύστερ' άπ' τό θάνατο του πατέρα του, τό έμπιστευόταν τώρα στήν αδελφή της, έγκατεστημένη σ' ένα από τά μεγάλα γάνα της Κωνσταντινούπολης. Άπό μέχρι πρό όλίγων χρόνων άκόμη έδουλευταί οι Ρουμελιώτες ε' Άμπατζήδες. 'Ο μικρός θά έμαθαίνε κοντά στήν θείο του την τέχνη του ράφτη και θά έξηφανόταν, έτσι την ζωή του. Μπρός σ' ένα τόσο μεγάλο άγαθό, ύποχωρούσε ο πόθος της μητέρας που άφηνε τό παιδί της νά ξενητευθί τόσο μικρό. Και όταν ο έπί κεφαλής του καραβανιού έδωσε τό σύνθημα της άναχωρήσεως, η μητέρα έσπείρε στήν άγκαλιά της τό παιδί της, τό φίλησε, έλάμαε και τό απέχειρήτησε :

— Στό καλό παιδάκι μου. Στό καλό Γιώργο μου. Μά γίνης καλός άνθρωπος και νά μη ξεγνώστης την μανούλα σου...

— 'Ο Γιωργέντης έβήλανε τά χεράκια του στή λαϊμή της μητέρας του και την διεβεβαίωσε :

— Ναι μητέρα. Θά γίνω καλός άνθρωπος και άμα μεγάλωσω θάρθω κοντά σου....

Τό καραβάνι έφυγε γιά την

προς τής ζούχ.

— Δέν ξέρω τί κάνεις εδώ. Ένώ διαφορετικά τό λοναρίαζα αυτό τά πράματα. Θά παντρευόμουν μονάχα μ' ένανόν που θά τόν διάλεγα ένώ που θά μ' έκανε νά τόν άναήσω. 'Επί τέλους η νόημα έχει ο γάμος γιά ένα κορίτσι που δέν του λείπει τίποτα στή στήν του, παρά μόνο άν πρόκειται γιά τώ δωστή την εύτυχία που άνεισιροπλή ; Τόν άντρα που θά πάρω πρέπει νά τόν θέλω, πρέπει νά μ' έμνησθ. Και μένα δέν έμνησθη άκόμη η καρδιά μου. Δέν έχω δική νά σκεπτήμαι έτσι, κύριε Νιάτη ;

— Σωστά, σωστά, έκαμ' εκείνος που περισσότερο προσέχε εκείνη στή στήν μ' κύμα της γραμμής που κατέβαινε από τόν πλαστικό

Κωνσταντινούπολι. Δυό χρόνια έπειτα, ο θείος έπέθανε και τό μικρό χωριατοπούλου της Βιζύης, που μόλις είχε μάθει νά δουλεύη την βελόνα, έμεινε δεύτερη φορά άρροφη. Ένας έμπροσ, από εκείνους που έμπροσφύσαν άσάματα στή θείο του, ο Τσελεμπής Γιώργος παρέλασε τόν Γιώργο και έφρόντισε νά τόν στείλη στήν Κύπρο. 'Ο Μητροπολίτης της Κύπρου ήταν συγγενής του και άντελλόσανε αιδώς πάλιν την άνταρσή του. Τόν είσήγαγε στήν Ιερατική σχολή και μαζί με τό ράσος έδωσε στήν μικρό Γιώργο και ένα έπάνωμο : «Βιζυηνός». Με πόση χαρά έδέχθηκε και τά δύο τό μικρό χωριατοπούλου ! Ποιό δέν τόν είχαν έλκυσει η βελόνα τού ράφτη, τό ξεθώια έπάνω στήν παγκό, τό μαγαζιό δεκαχτό ώρες την ή μέρα. Τώρα που άνοιγόταν έμπρός του ένας καινούργιος έντελώς δρόμος, έφρόνισαν σ' αυτόν μ' όλο του τόν ένθουσιασμό. Θά γινόνταν καλόγερρος ίσως και παπάς και δισπότης ! "Ισως και «κακαμαράς» δασκαλος ! "Όχι άφρα έρωστάκι !

Μέσα σέ τέσσερα χρόνια ο Βιζυηνός είχε γίνει ο καλύτερος μαθητής της Ιερατικής σχολής. Ήταν είχαν όρισει γι' αυτό και «πατριόνομο» μέσα στή σχολή με 50 χρόνια τόν μήνα και τόν είχαν έγκαταστήσει σέ «παιότιο» κελί. Άπό τότε τόν διότιον κελί ! Πόση άλγος έλαμψε γιά τόν στολή !

— Άπέναντι ακριβώς από τό παρράβου τού κελιού του, στήν άλλη πλευρά τού δρόμου έφάνηκε ο πειρασμός. Ήταν ένας πειρασμός άωροφός, με μεγάλα μάτια και πλάσια έσφες, μαλλιά. Τε δεκαετία του χρόνια συνειδητή και εύκολα με τά δεκαετία χρόνια τού «πειρασμού» του και ο πρώτος νεανικός έρωτας έγεννήθηκε παράφορος και δημητικός, όπως γίνεσαι τώσας σ' αυτήν την ηλικία. Ένα σκαλί κρεμάστηκε ένα δαβρύ από τό παρράβου τού κελιού στή δρόμο και από αυτό έγλυστρησε κάτω ο Βιζυηνός, έλευθερός νά τρέξη κοντά στήν άγαπημένη του. Πρώτη έρωτική παρρησία, γεμάτη από όλα τά σφάλματα κάθε πρωτότερου. Πώς νά μη άνακαλυφθί ; Τό τόλμημα τού νεαρού Ιερωμένου έγινε άμέσως άντιληπτόν και ο παρεκτραπέας ώδηγήθηκε ντροπισμένος στήν Μητροπολίτη ψιθυρίζοντας καί έξορκισμούς γιά νά κατευνάση την όργη του.

— Σαράντα ημέρες θά τρώγη ξερό ψωμί και θά διαβάξη τρεις φορές την ημέρα τό Μέγα 'Απόστολον με έκείνην την έκκλησιας κάθε έράβου. Ήταν η άποφασις τού Μητροπολίτου.

— Ήταν έμπρός στήν έρωτα της ώραιας μαυρομάτας, μία τέτοια καταδίκη ; 'Ο Βιζυηνός, κάθε έράβου έκλεινόταν στήν έκκλησία και έκτελούσε με θρησκευτική ακρίβεια την άποφασις τού Μητροπολίτου. "Όμως τό τρίτο έράβου, ήρθε η πραγματική καταδίκη. Ένας άσυνήθιστος θορύβος έξω από τόν πλαγιόν τοίχο της έκκλησίας που ήσαν και τό σπή της άγαπημένης του, θορύβος ανθρώπων που κάτι προετοίμαζαν και ζώων τόν έκαμε νά άνησυχή. Έσκαρφάλωσε σ' ένα στασιό και από τό κυκλικό παρράβου της έκκλησίας, έμπροσώς νά έβή τή συνουσία. Ήσαν προετοιμαστές άναχωρήσεως. Οι συγγενείς της άγαπημένης του που βέβαια είδοποιήθηκαν γιά τό σκάνδαλο, την έπαίρναν μακριά από τό μέρος εκείνο... ΑΥΡΙΟΝ : 'Η συνέχεια.

γους νά νά σιλλόνο της (Κατόνονα) στήν κούλα της. Έκείνος που παρ' όλην τήν ήλικία, ούτε είσι και νέος τέρας γιά ν' άπεληιοθώ.

Την στιγμή εκείνη έφάνησαν στήν άκροναία όριες και ντυμένες η θάλεια ν' η Μάρτα. 'Η Καίτη μόλις είδε την άδελφή της έτρεψε νά πάη νά ντυθή κι αυτή. Θά την καταδούσε μήπως κυρολόγησε καθώς ήσαν στην καμή με τού μουσκεμένο μαγιό.

— Παρ' όλες τις κουταμάρες που λέει, μού είχε συμπαθητική, είπε η Χριστίνα παρακολουθώντας τό βλέμμα την Καίτη που προσποθύσε 'Ιγορα - γούνορα νά ντυθή στήν καρέκλα που είχε άφήρη τά πράματα της. Άγανίζεται νά κομη έντύπωσι η κομμένη.

— 'Η άλθεια είναι, είπε ο Μαρρύδης, ότι πράγματι υπάρχει κάποιος ναυτικός στή μέση. Μπορεί νά βέλη νά την άνακαλώσθ η μητέρα της. 'Η κυρία Εκκαγιόλου έχει έπιτηδεύτητες ο' αυτή.

ΑΥΡΙΟΝ : Η συνέχεια.

Ο ΘΙΑΣΟΣ
ΑΔΑΜΝΗΤΗ — ΙΑΤΡΟΥ
ΜΑΡ. ΝΕΖΕΡ
ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝ ΤΟΥΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΛΑΟΥ
ΝΑ ΙΔΟΥΝ ΤΑ
ΝΕΑ
ΨΕΜΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΙΣ
ΙΟ

ΝΕΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΝΕΟ ΦΙΛΜΕ
Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΣΗΜΕΡΟΝ
ΔΥΟ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ με άμεσον παρράβου διαμέρισμα έκ τεσσάρων θυμάτων, χαλ, κουζίνας, και λοιπών χρειών, έντός ακινήτου επί των οδών 'Αχαρνών αριθ. 43 και Σμύρνης. Πληροφορία παρά τώ Τμήματι 'Ενδημιτίας της 'Εθνικής Τραπέζης της Ελλάδος (όδός Σοφοκλέους αρ. 10. τρίτος όροφος).

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΜΑΤΙΤΕ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΟΝΤΙΝΙ ΕΧΕΙ ΔΕΙΞΗΝ ΚΡΕΜΑΝΙ

ΔΟΡΕΑΝΙ Η ΚΡΕΜΑΝΙ

Η άκοινεία, γιά νά διαρρήσει τό οικονομικά της, πούλει, τό προανήκον της στή και, τραβήξει προσηνίζας στήν έξοχή, όπου η Νάτα τώ διεύθυνε όλα. 'Ο Γιωργής έχει διαρρήσει καθήν ης και τά πράματα άρχισον νά διαρρήσαν. Άλλά η νέα νύμφα άρχίζει νά πλάνη, μέσα σέ τόσους γέροντες. Της άναγγέλλουν έσθυνα, ότι ο λουκάτος Καναγόρης. Τό παλιό εργατικό σιόφημα έσπασε και η Νάτα, παρά της άπαγορεύσεως τού Γιωργή, πηγαίνει στή άκατορία μάρτυς στήν παλιά έκκλιν ύποθεσι και γιά νά σωρη τόν λουκάτο δηλώνει ήμηση, ότι ήταν έρωμένη του. Οι Κιλινίτες μαθαίνουν αυτό τό γεγονός από τις έφημερίδες. Κι' έκείνο που τους καταδίδει δέν είναι τό σκάνδαλο, ούτε η σκέψη, ότι δέν μπορούν νά την δεχθούν πειό στή στήν 'Αντίθετα φοβούνται μήπως η Νάτα δέν Καναγόρη. Άλλα έκείνη έρχεται και φαίνεται δειλά στήν πόρτα. 'Ολοι τρέκουν κοντά της. Τότε έκείνη τους άναγγέλλει, ότι, στή σπλάγχνα της ύπάρχει ένα παιδί. Είναι τό παιδί τού Κιλινί. Αυτό την Καναγόρη στή στή. Και αυτό τους ξετρελαίνει όλους. 'Η προσδοκία τού παιδιού. 'Η καινούργια ζωή που άρχίζει τώρα.

Τό έργο καλομένο, με γνωση τό παραγραφικό του υλικό, με άδιστα τά ζωντανά θαλάνα, σάντευμα με τό άνθρώπινο σιόφημα που άναβόλζει από τους ζωντανούς τύπους του. Και θά ήταν τέλει, άν και ο τύπος της Νάτας, καθώς ελαττωματικός στήν ύποθεσι του, και στή φρεσολογία και μ' άκρα θυολογικά κενά, ήταν άνάλογος με τους άλλους. Άλλα οι τύποι τού θροαυδίου — τύπος είναι όριστοτεχνικός — και της Άγλαίας, στους όποιους έβουδωτούρησαν η Κ. Κοτοπούλη και ο Κ. Λοιβατέλης, δίνοντας όχι μόνο την πύογραφική τους έκφραση, άλλα και τη βεβαιό τους τωνερότητα, είναι τύποι τόσο όληνται, τόσο καρμμένοι, ώστε άπέτελεσαν άπέναντι τού κοινού τά κυρία πρόβλητα τού έργου, μάλλον ο συνταραχής σαινετα νά ήθελε νά κρατήσει στή ίδια πρώτο πλάνο και τό Γιωργή και τη Νάτα. 'Η Κ. Ρίτα Μυρστ έπαιξε με όλην την, που είχε έξαιρετικές στινίες. Τό σύνολλο, με χαρακτηριστικό παίξιμο των κυριών Άδωνη και Βίτορη και των κ.κ. Τσαγανία και Άρνήη, ήταν όριτο.

Η «Καινουργία Ζούη», δείγμα σημαγλικής έξελίξεως τού σινγραφώσε, άρεσε στή κοινόν. Τά χειροκροτήματα που έκάλειαν κατ' έπαλση στή σκήν τόν Κ. Μάρνη, ήσαν έλκρινεστάτα και θερμά.

Δ. Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Η «Ελληνούπολη»

Είς τό δροσούκιστον 'Αθήναον σήμερον δύο παραστάσεις με τόν θριαμό της περάβου, τη νέα υπερεπιθεωρησι «Ελληνούπολη»